

ning og Københavns kommunalbestyrelse, samt 1 medlem efter indstilling af Den almindelige danske Lægeforening og 4 medlemmer, der skal repræsentere henholdsvis indenrigsministeriet, justitsministeriet, socialministeriet og sundhedsstyrelsen.“

Til § 13.

Paragraffen udgår.

§ 2.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft den 1. oktober 1955.

Stk. 2. Regeringen bemyndiges til ved kgl. anordning at sætte lov nr. 119 af

15. marts 1939 om mødrehjælpsinstitutioner som ændret ved lov nr. 150 af 30. marts 1942 og lov nr. 112 af 23. marts 1948 samt nærværende lov i kraft for Færøerne og Grønland med de lempelser, som de stedlige forhold måtte gøre nødvendige.

§ 3.

Socialministeren bemyndiges til at lade lov nr. 119 af 15. marts 1939 om mødrehjælpsinstitutioner optrykke og bekendtgøre med de ændringer og tilføjelser, som er en følge af lov nr. 150 af 30. marts 1942 og lov nr. 112 af 23. marts 1948 samt af nærværende lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende lovforslag tilsigter at gennemføre de ændringer i mødrehjælpsloven, der vil være nødvendige som følge af de i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. indeholdte bestemmelser, hvorefter det skal henlægges til særlige samråd ved mødrehjælpsinstitutionerne at tage stilling til, om der foreligger indikation for svangerskabsafbrydelse.

I „Betænkning angående ændring af svangerskabslovgivningen m. v.“ afgivet af den af justitsministeriet i 1950 nedsatte kommission er der i afsnit XI givet et udkast til en ny mødrehjælpslov. Kommissionens lovudkast indeholder foruden de ovennævnte, med svangerskabslovgivningen sammenhængende ændringer, en række andre nye bestemmelser om mødrehjælpsinstitutionernes økonomi og administration, hvorefter bl. a. institutionernes udgifter skal afholdes fuldt ud af statskassen, medens staten og kommunerne efter den gældende lov afholder hver halvdelen af udgifterne. Spørgsmålet om statskassens fulde overtagelse af disse udgifter hænger imidlertid sammen med skattereforment, og da denne endnu ikke er gennemført, har regeringen fundet det rettest på nærværende tidspunkt kun at stille forslag om de ændringer i institutionernes organisationsforhold m. v., der er en nødvendig følge af ændringen i svangerskabslovgivningen.

For så vidt angår de i svangerskabskommissionens betænkning indeholdte forslag om udvidelse af de muligheder, som mødrehjælpsinstitutionerne har for at yde bistand inden for rammerne af de opgaver, der er henlagt til dem, agter socialministeriet at søge tilslutning fra bevillingsmyndighederne til forøgede bevillinger til institutionerne i det

omfang, det findes påkrævet. Som eksempel på de af kommissionen i denne henseende stillede forslag kan nævnes en forøgelse af det i mødrehjælpslovens § 1, stk. 4, omhandlede rådighedsbeløb til direkte økonomisk støtte til vanskeligt stillede gravide, ydelse af uddannelseshjælp til enlige mødre, jfr. bemærkningerne til § 1, samt udvidelse af tilskuddene til de i mødrehjælpslovens § 3 omhandlede opgaver.

Man henviser iøvrigt til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser samt til bemærkningerne til forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

ad § 1.

Til institutionernes opgaver er i overensstemmelse med § 3, stk. 3, i forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. føjet medvirken til at tage stilling til, om der foreligger indikation for svangerskabsafbrydelse. Endvidere er der i samme stykke indføjet en udtrykkelig bestemmelse om, at mødrehjælpsinstitutionerne — som det også hidtil er sket uden særlig bestemmelse derom i loven — kan give kvinder, der henvender sig i anledning af svangerskab eller fødsel, fornøden vejledning om svangerskabsforebyggende metoder.

På grundlag af det i svangerskabskommissionens betænkning afsnit VI stillede forslag er der endvidere i § 1, stk. 1 indføjet en bestemmelse, der giver mulighed for også at optage den i § 10 i forslaget til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. omhandlede seksualoplysning til befolkningen i almindelighed. Dette vil kræve en særlig beslutning fra bestyrelsen, og den fornødne bevilling hertil må på sædvanlig måde forinden søges hos de bevilgende myndigheder gennem socialministeriet.